

[Kai Moltke.]

udseende. Forslaget giver måske en lidt bedre fortolkningssmulighed ved domstolene end gældende lov, men det vil under ingen omstændigheder kunne tilfredsstille mig, selv om jeg selvfølgelig vil stille mig yderst positivt over for selv det mindste skridt fremad på dette felt.

Hovedspørgsmålet er jo, at åger ikke alene er et begreb, som i sig selv er umoralsk, er noget, der bør forhindres, noget, der bør straffes, men at der i tilladt åger samtidig ligger et forsøg på at lokke alt for knap kapital hen på de for låne- og kreditmaskinen mindst hensigtsmæssige områder. Jeg kan slet ikke forstå, hvordan man kan tale alvorligt om indkomstpoltik uden at sætte temmelig skarpe grænser for, hvordan man går frem over for dem, som vitterlig ikke bestiller andet end at låne penge ud til høje renter og derved trækker penge bort, både fra opsparing i banker, opsparing i sparekasser og opsparing i form af obligationskøb, og som derfor er en af de faktorer, som er medvirkende til, at tingene udvikler sig, som de gør.

Derfor vil jeg meget gerne, selv om jeg ser det som et positivt skridt fremad, udtrykke det ønske, at man én gang for alle også i socialdemokratiet erkender, at vi ikke befinder os i 1880 eller 1881, men at vi har en række økonomiske fænomener i vor tid, som gør, at man næppe kan blive stående ved hovedformuleringer fra daværende preussisk og østrigsk lovgivning.

Vi kommer vel ikke stort længere her i dag, end at disse forslag går i udvalg, og jeg vil da for mit vedkommende, selv om jeg ikke er udvalgsberettiget, tillade mig til dette udvalgs rådighed at stille mit forslag til folketingsbeslutning af 14. marts 1968 om sanering af kreditforholdene. Jeg vil bede udvalget også undersøge de ting, som er indeholdt i det forslag, som dengang aldrig nåede til udvalgsbehandling, det være sig begrebet ågerrente, det være sig den store kontrol med pantebreve og alt, hvad der står i forbindelse hermed. Det er desværre sådan — det tror jeg også socialdemokratiet har opdaget — at selv om en ting er fornuftig, er det ikke sikkert, at den vil blive vedtaget i folketinget. Men man kan da sætte sig ind i tingene, man kan se, hvad der er brugbart, og hvad der ikke er brug-

bart, man kan se, om ikke en række af de problemer, der ved den lejlighed blev rejst i tinget, og som nu efter en 4-årig periode dukker op i forslagsform, kunne forbedres betydeligt — for jeg tror da ikke, at man fra nogen side i dette ting ønsker at give udtryk for, at vi i folketinget er tolerante eller ser med milde øjne på et begreb som åger, samtidig med at vi fører indkomstpoltik.

Ordføreren for forslagsstillerne (K. Axel Nielsen): Jeg vil gerne takke for den gennemgående velvillige modtagelse, selv om jeg vel må erkende, at velviljen fra den sidste taler var meget behersket. Jeg takker specielt justitsministeren for tilsagnet om at ville medvirke i udvalgsarbejdet.

Ministeren oplyste, at ågerudvalget afgiver betænkning i april. Jeg synes, der er grund til at beklage, at det skal vare så længe, og det tror jeg ministeren er enig med mig i, men folketingsudvalget behøver ikke at blive arbejdsløst af den grund i tiden fra nu af og indtil april. Der er af de forskellige ordførere rejst mange spørgsmål, som der kan være grund til at drøfte og tage op til behandling.

Der er afgivet en betænkning om indførelse af adgang for en køber til at træde tilbage fra aftaler m. v. indgået på bopælen. Denne betænkning var ikke tilgængelig, da disse lovforslag blev affattet. Jeg har med stor interesse læst betænkningen, som efter min opfattelse er et værdifuldt bidrag til de overvejelser, vi her i folketinget må i gang med. Jeg ser med særlig interesse, at man i Sverige overvejer en ændring, der svarer, ikke til aftalelovens § 31, men til dens § 33. Lad mig da straks indrømme, at jeg godt kan se, at det kan være nyttigt også at tage denne bestemmelse med ind i overvejelserne. Jeg tror, det er rimeligt at fastholde vort forslag om ændring af § 31 om udnyttelse, men kan godt gå ind for, at vi også ser på § 33, der handler om at gøre ting gældende, som det vil stride mod almindelig hæderlighed at gøre gældende. Der er også i Sverige tale om at ændre det, der svarer til gældslovens § 8. Det er alt sammen noget, vi kan drøfte i udvalget, og jeg synes som sagt, at også denne betænkning fortjener at blive overvejet i udvalget.

Af betænkningen fremgår, at man i Norge og Sverige ikke mener at kunne benytte